

Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság
5.Bhar.195/2013/7. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság Budapesten, a 2014. év január hó 31. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

VÉGZÉS:

Az önbíráskodás büntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt a vádlott ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság 31.Bf.VII.10.670/2012/6. számú ítéletét **helybenhagyja**.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A vádlottat a Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2012. május 8. napján kihirdetett 14.B.VII.36.541/2010/34. számú ítéletével önbíráskodás büntettének kísérlete (Btk. 273.§ (1) bekezdés), rongálás vétsége (Btk. 324.§ (1), (2) bekezdés a) pontja) és könnyű testi sértés vétsége (Btk. 170.§ (1) bekezdés) miatt ítéletében a Pesti Központi Kerületi Bíróság 216.B.3145/2006/18. számú ítéletében alkalmazott próbára bocsátást is hatályon kívül helyezte, a próbát megszüntette és a vádlottal szemben az ítéletében 1 rb. számvitel rendje megsértésének vétsége (Btk. 289.§ (3) bekezdés) miatt is, halmazati büntetésül 1 év 2 hónap börtönbüntetést szabott ki, melynek végrehajtását 2 év próbaidőre felfüggesztette. Rendelkezett a járulékos kérdésekről is.

Az elsőfokú ítélet ellen a vádlott és a védő jelentettek be fellebbezést felmentés végett.

A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság a 2013. március 4. napján kihirdetett 31.Bf.VII.10.670/2012/6. számú ítéletével az elsőfokú ítéletet megváltoztatta és a vádlottat az ellene a Btk. 170.§ (1) bekezdésébe ütköző testi sértés vétsége miatt emelt vád alól felmentette. A vádlott büntetését 500 napi tétel, napi tétel összegenként 600 Ft, összesen 300.000 Ft pénzbüntetésre enyhítette, megállapítva, hogy a pénzbüntetést meg nem fizetése esetén napi tételösszegenként kell egy-egy napi szabadságvesztésre átváltoztatni. Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

A másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletben megállapított tényállást a vádlott személyi körülményeire vonatkozóan egészítette ki, míg a történeti tényállást az iratok tartalma és ténybeli következtetés útján akként helyesbítette, hogy "a dulakodás során a vádlott nem bántalmazási szándékkal ragadta meg a sértett karját, illetve ütötte meg lappal, vagy valamely testrészével a sértett kezét ezzel a jobb felkar zúzódását okozva."

A másodfokú bíróság határozata ellen az ügyész jelentett be fellebbezést a felmentő rendelkezés miatt, bűnösség megállapítása, illetve a kiszabott büntetés súlyosítása végett.

A bejelentett ügyészi fellebbezést a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.358/2013/1. számú átiratában fenntartotta. Kifejtett álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok maradéktalan betartása mellett lefolytatott bizonyítási eljárása során megalapozott és az iratokkal minden tekintetben összhangban álló tényállást állapított meg és az elbírált cselekményhez igazodó büntetést szabott ki.

A Fellebbviteli Főügyészség átiratában hangsúlyozta, hogy a másodfokú bíróság által az iratok tartalma és helyes ténybeli következtetések útján helyesbített ítéleti tényállás annyiban kifogásolható, hogy a helyesbítés lényegében az elkövető szándékára utal, amely nem tényállási elem, így annak megállapítása csak jogi következtetés levonása útján lehetséges.

A Fellebbviteli Főügyészség kifejtett érvelése szerint az elsőfokú bíróság által helyesen megállapított tényállásból egyértelműen következik, hogy a vádlott szándéka eshetőlegesen kiterjedt a sértett felkarján keletkezett sérülések okozására, és azokba bele is nyugodott.

Ennek alapján helyes következtetést vont le az elsőfokú bíróság, amikor megállapította a vádlott bűnösségét könnyű testi sértés vétségében és mindezek alapján indítványozta, hogy a harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság ítéletét változtassa meg, a vádlott bűnösségét mondja ki könnyű testi sértés vétségében és a vele szemben kiszabott büntetést a súlyosító körülményekre, a vádlott bűnösségi fokára, az általa elkövetett cselekmények tárgyi súlyára figyelemmel súlyosítsa az elsőfokú bíróság által alkalmazott büntetés szerint.

A harmadfokú nyilvános ülésen az ügyész a bejelentett fellebbezését változatlan tartalommal fenntartotta. Kifejtette és hangsúlyozta, hogy a vádlott eshetőlegesen szándéka mindenképpen kiterjedt a sérülés okozására, ez az irányadó tényállás alapján egyértelműen megállapítható, ezért a másodfokú határozat megváltoztatása és a vádlott könnyű testi sértés vétségében történő bűnösségének megállapítása indokolt.

A vádlott védője a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében lényegében az írásbeli beadványában foglaltakat ismételte meg. Hangsúlyozta, hogy a sértett által előadott módon a sérülés nem keletkezhett. Kiemelte, hogy a sértett a sérülés keletkezésére vonatkozóan többféle, egymással ellentétes tartalmú nyilatkozatot

tett. Először arról beszélt, hogy őt megütötték, később tett olyan kijelentést, hogy őt a vádlott nem ütötte meg, nem bántalmazta. Ezeket a kijelentéseit összevetve azzal, hogy gyakorlatilag a bántalmazásnak lényegében nyoma sem maradt, hiszen a látleletben rögzített sérülések jelentéktelennek mondhatók, álláspontja szerint a vádlott bűnösségét e bűncselekményben megállapítani nem lehet.

Kiemelte ezen túlmenően azt is, hogy a sértett a rendőrség felhívása ellenére sem adta át a kamera felvételeket, amelyekből további információkat lehetett volna nyerni a történetekről. A kazetták átadásának a megtagadása véleménye szerint arra utal, hogy az események nem úgy zajlottak, ahogy azt a sértett az eljárás során állította.

Hangsúlyozta, hogy a vádlott mindössze a laptopot akarta megszerezni, azért, mert abban voltak az üzleti bevételre vonatkozó adatok, azonban szándéka a sértett sérülésének okozására még eshetőlegesen sem terjedt ki.

Ehhez kapcsolódóan előadta, hogy álláspontja szerint az önbíráskodás megállapításának sem lehet helye, hisz a vádlottat a sértett ellenkezése miatt kialakult hirtelen indulata vezérelte a magatartásakor. Ezzel kapcsolatban utalt a BH. 1999. 543. sz. jogesetére, hangsúlyozva, hogy a bíróság az adott ügyben nem állapította meg az önbíráskodást a vádlott terhére, mivel az anyagi okból keletkezett vita, veszekedés során kialakult hirtelen indulat vezetett a sértett és a vádlott között kialakult dulakodáshoz, vagyis nem a jogos vagyoni igény kikényszerítése. Álláspontja szerint jelen ügyben is erről van szó, így az önbíráskodás bűncselekménye a vádlott terhére nem megállapítható.

Mindezek alapján a vádlott kizárólag a rongálás vétsége miatt tartozik büntetőjogi felelősséggel, míg az önbíráskodás büntette és a könnyű testi sértés vétsége miatt emelt vád aló fel kell menteni.

A vádlott az utolsó szó jogán kiemelte, hogy testi sértés okozására irányuló szándék őt az események során nem vezette. Álláspontja szerint még dulakodásnak sem lehet nevezni az üzletben kialakult konfliktust, hiszen ő a távozás közben véletlenül döntött fel egy széket, amit a lent lévő dolgozók dulakodásnak ítéltettek, valójában azonban még erre sem került sor.

A Fővárosi Ítéltábla az ügyészi fellebbezéssel megtámadott másodfokú ítéletet az azt megelőző első- és a másodfokú bírósági eljárással együtt bírálta felül a Be. 387.§ (1) bekezdése alapján.

Ennek során megállapította, hogy mind az első-, mind pedig a másodfokú bíróság a perrendi szabályok betartásával folytatta le az eljárást.

Az elsőfokú bíróság a vád tárgyává tett bűncselekmények elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat hiánytalanul beszerezte, azokat egyenként és összességében is értékelte és mérlegelte. Indokolási kötelezettségének is a szükséges mértékben eleget tett.

Ennek során kellő részletességgel számot adott arról, hogy mely bizonyítékokat vont értékelési körébe és fogadott el, és melyeket vetett el és miért.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást megalapozottnak tartotta, azonban azt a Be. 352.§ (1) bekezdés a) pontja alapján az iratok tartalmára tekintettel kiegészítette a vádlott előéletére és a személyi körülményeiben bekövetkezett változásokra vonatkozóan.

A harmadfokú bíróság álláspontja szerint a Fővárosi Törvényszék helytállóan helyesbítette a bizonyítékokkal összhangban álló ténybeli következtetéssel az elsőfokú bíróság ítéletének tényállását, amelyet azonban a harmadfokú bíróság azzal pontosít, **hogy nem volt bizonyítható az eljárás során**, hogy a vádlott bántalmazási szándékkal ragadta meg a sértett karját, illetve ütötte meg a lappal, vagy valamely testrészével a sértett kezét, ezzel pedig a felkar zúzódását okozva.

Az elsőfokú ítéleti tényállást a harmadfokú bíróság kiegészíti azzal, hogy a Fővárosi Törvényszék a vádlottat a 2013. április 8. napján jogerőre emelkedett 1.B.586/2012/22. számú ítéletével zártörés vétsége miatt 150 napi tétel pénzbüntetésre ítélte.

Ugyancsak kiegészíti a vádlott előéletére vonatkozó tényállást azzal is, hogy a Budapesti IX. kerületi Ügyészség csődbüntett miatt a vádlott ellen B.5319/2005/7. szám alatt vádat emelt.

Az ekként kiegészített, illetve pontosított tényállás már minden tekintetben megalapozott, megfelel az iratok tartalmának, mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében foglalt hibáktól, hiányosságoktól, így a Be. 388.§ (1) bekezdése alapján irányadó volt a harmadfokú eljárás során.

A bizonyítékok értékelésével kapcsolatban megállapítható, hogy a Pesti Központi Kerületi Bíróság az ítéletében eleget tett az indokolási kötelezettségének, amikor kellő részletességgel számot adott arról, hogy mely bizonyítékokat és mely részükben, fogadott el, illetve melyeket és miért vetett el.

Megállapítható, hogy az önbíráskodás büntette és a rongálás vétsége tekintetében mind az első-, mind pedig a másodfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat, - a sértetti és tanúvallomásokat, a helyszíni szemle jegyzőkönyv adatait, a bizonyítékként becsatolt fényképfelvételeket - egymással részletesen összevetette, és e vizsgálódás során helyes mérlegeléssel állapította meg a tényállást, mellyel a harmadfokú bíróság is egyetértett és az önbíráskodás büntettének, illetve a rongálás vétségének elkövetését bizonyítottnak látta.

E körben nem osztotta a védőnek az önbíráskodás bűncselekményével kapcsolatban kifejtett érvelését. Az irányadó tényállásból egyértelműen megállapítható, hogy a vádlott egy üzleti vita folytán a még neki járó pénz kérése miatt kereste fel a sértettet, és amikor a sértett közölte, hogy nem tud fizetni, a teljesítést úgy próbálta kikényszeríteni, hogy kilátásba helyezte az üzletben lévő berendezési tárgyak összetörését, azzal fenyegette meg a sértettet, hogy mindennap vissza fog jönni és tönkre fogja tenni, ha nem fizet. Ilyen előzmények után került sor arra, hogy a vádlott a laptopot megpróbálta mindenáron

megszerezni, azt feltételezve, hogy az üzlet bevételeinek adatait abból meg tudja állapítani. Ebből pedig egyértelműen megállapítható, hogy a vádlott eredeti szándéka a tartozás rendezése volt, ám amikor a sértett nemleges válaszát meghallotta, akkor fenyegetőzni kezdett, majd ezt követően került sor a laptop megszerzésével kapcsolatos dulakodás kialakulására is. Ebből egyértelműen következik, hogy korántsem a védő által hivatott üzleti vita során kialakult indulati cselekményről, hanem a vádlott részére jogosan járó pénz kikényszerítéséről volt szó a cselekmény során.

A testi sértés vétsége kapcsán a harmadfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék bizonyítékokat értékelő tevékenységével és az abból levont ténybeli következtetésekkel értett egyet.

Megállapítható, hogy e körben a cselekmény során leginkább érdekelt és érintett személy - a sértett - volt az, aki a nyomozati eljárás során és a tárgyaláson tett vallomásainak zömében (nyomozati iratok 53., 127., 137. oldal 2012. január 24.-i tárgyalási jegyzőkönyv 6. oldal) szándékos bántalmazásról határozottan és következetesen nem beszélt, hanem a laptop megszerzése során kialakult dulakodásról tett említést és nyilatkozott a laptop megrongálásának módjáról is. Ő maga volt az, aki e vallomásaiban a forgolódás közbeni véletlen sérülés okozását említette több alkalommal is.

Az irányadó tényállásból egyértelműen megállapítható, hogy a vádlottat a cselekmény elkövetésekor az vezérelte, hogy a laptopot szerezzék meg annak bizonyítása végett, hogy a sértett azon állítása, mely szerint bevétellel nem rendelkezik, cáfolatot nyerhessen. Ennek figyelembe vételével és értékelve a fenti sértetti nyilatkozatokat is, ítéleti bizonyossággal nem állapítható meg az, hogy a vádlottat bántalmazási szándék vezérelte, és a szándéka akár eshetőlegesen is a sértett testi sérülésének okozására irányult.

Az események lefolyására vonatkozó adatok ugyanis nem egyértelműek, ezért a kétséget kizáróan nem bizonyított tény a vádlott terhére értékelni nem is lehet. (Be. 4.§ (2) bekezdés)

Mindezek alapján törvényesen járt el a Fővárosi Törvényszék, amikor a vádlottat az ellene könnyű testi sértés vétsége miatt emelt vád alól a Be. 331.§ (1) bekezdése alapján, figyelemmel a Be. 6.§ (3) bekezdés b) pontjára is, bizonyítottság hiányában felmentette.

A harmadfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú és a másodfokú bíróság az önbíráskodás büntetőben és a rongálás vétségében a vádlott bűnösségét törvényesen és okszerűen állapította meg, és a cselekmények minősítése is törvényes.

Az időközben hatályba lépett 2012. évi C. törvényre figyelemmel vizsgálnia kellett azonban a harmadfokú bíróságnak, hogy az elkövetéskori, vagy a jelenleg hatályos törvény biztosít-e kedvezőbb elbírálást a vádlott számára.

Ennek során megállapította az ítélőtábla, hogy a másodfokú bíróság az elkövetéskor hatályos Btk. 87.§ (1) és (2) bekezdés d) pontjának alkalmazásával, azaz enyhítő szakasszal szabta ki a vádlottal szemben a pénzbüntetést, melyre a jelenleg hatályos törvényi rendelkezés szerint lehetőség nincs. Ennek alapján megállapítható, hogy a vádlott számára az elkövetéskor hatályos 1978. évi IV. törvény rendelkezései a kedvezőbbek.

A büntetés kiszabása körében irányadó és értékelendő körülményeket mind az első-, mind pedig a másodfokú bíróság teljeskörűen és helyesen sorolta fel, amelynek kiegészítése mindössze a másodfokú tárgyalás óta eltelt további időmúlással, mint enyhítő körülménnyel egészítendő ki.

A harmadfokú bíróság álláspontja szerint a másodfokú bíróság súlyúknak megfelelően vette figyelembe a bűnösségi körülményeket és helyesen döntött, amikor a vádlottal szemben az enyhítő szakasz alkalmazásával pénzbüntetés kiszabására látott lehetőséget. A pénzbüntetés napi tétel számának meghatározása a harmadfokú bíróság szerint arányban áll a cselekmények tárgyi súlyával és megfelelő a napi tétel összeg is, amely igazodik a vádlott jövedelmi viszonyaihoz, így sem ennek a büntetésnek súlyosítására, sem pedig más, súlyosabb büntetés kiszabására a harmadfokú bíróság lehetőséget nem látott.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítélőtábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 396.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2014. év január hó 31. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

dr. Halász Irén sk.
előadó bíró

Zólyominé dr. Törő Erzsébet sk.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 31.Bf.VII.10.670/2012/6. számú ítélete a Fővárosi Ítélőtábla mint harmadfokú bíróság 5.Bhar.195/2013/7. számú végzése folytán 2014. év január hó 31. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2014. év január hó 31. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelélül:
Czibere Éva
tisztviselő